

Martin in Jera.

(J. Ravnikar.)

Dvajseto poglavje.

Nespametna radovednost je zapeljala človeka k pohajkovanju.

Zibert je stal pred hišo in se oziral okolo. Zagledal je že od daleč starešino ter reče sam pri sebi: „Glej no, že zopet nekaj novega!“ — Pa zakliče: „Hej, starešina! Kam pa tako naglo? Starešina: K tebi, Žibert.“

Žibert: To bi zame bila čast, starešina! No, povej mi, kaj dela zidarjeva žena? Brusi li jezik še vedno tako, kakor predvčeraj na cerkvišči? To je prava čarovnica, kaj ne, starešina?

Starešina: In ti se predrzneš tako govoriti, ko si vendar za težaka pri njenem možu!

Žibert: Kakšen težak? Ali ne veš nič bolj pametnega povedati?

Starešina: Bog obvaruj! Pravim ti resnico, kajti pridem po zapovedi predstojnikovi, da te o tem obvestim.

Žibert: Kako je mene zadela ta sreča, starešina?

Starešina: Menda v spanji.

Žibert: To me še vzbudi, samo če je resnica. Kdaj se prične z delom?

Starešina: Mislim, da jutri.

Žibert: Kaj ne, zvečer pa zopet z dela! Ti si pač moder! Koliko pa nas je?

Starešina: Devet.

Žibert: Prosim te, povej mi, kateri so za to odločeni?

Starešina mu jih našteje po vrsti drugega za drugim.

Zdaj vpraša Žibert najmanj še za dvajset drugih: „Kako to, da ni ta, zakaj ne oni*?“

„Zakasnim se, reče starešina in odide.“

Jedenindvajseto poglavje.

Nehvaležnost in zavist.

Od Žiberta gre starešina h Krznarju. Ta je ležal na klopi pri peči, pušeč svojo pipo. Žena je predla, a petero na pol nagih otrok se je valjalo okolo navadne peči.

Starešina mu ob kratkem sporoči delo pri zidanji cerkve; Krznar pa, ko je dejal pipo iz ust, reče: „To je pač čudno, da tudi mene zadene kaj boljšega, zakaj odkar živim, ni se mi bilo bati, da pride kdaj kaj dobrega v mojo hišo.“

Starešina: Sreča je zadela še več drugih.

Krznar: Ali je moj brat tudi med temi težaki?

Starešina: Ni!

Krznar: Kateri pa so še?

Starešina mu jih našteje.

Krznar: Moj brat je vender boljši delavec kakor pa Jurij, Zajec in drugi. O Boltetu niti ne govorim. Pri moji veri, izmed vseh deventerih — razun mene — ni le jeden za polovico toliko vreden za delo, kakor on! Starešine, ne bi li mogel izposlovati, da vzemo tudi njega na delo?

„Ne vem“, odvrne starešina in gre dalje.

Dokler je starešina bil v hiši, molčala je žena pri kolovratu, zbedel pa jo je vender ta razgovor. Čim je starešina odšel, reče možu:

„Ti si nehvaležen proti Bogu in proti ljudem. Dočim ti Bog v največji potrebi pošlje pomoč in tolažbo, obrekuješ svoje sosede, katerim je Bog naklonil isto dobro, kakor tebi.“

Krznar: Jaz bodem to zaslužil s svojimi žulji, ker zastonj nihče ne plačuje.

Žena: Ali do sedaj nisi imel nobenega zaslužka.

Krznar: Pa tudi ne žuljev na rokah!

Žena: Otroci pa kruha ne!

Krznar: No, morebiti sem jaz imel kaj več od vas? — Tako se zadere teleban.

Žena obmolkne in milo zajoče.

(Dalje prih.)*

Proračunska razprava o ljudskem šolstvu v državnem zboru.

(Konec.)

Posl. dr. **Suess**: Čudim se, da pride tak predlog od tirolskega poslanca, kajti pravi Tiroleci si morajo služiti svoj kruh izven dežele v mestih z veliko konkurenco z mestnim prebivalstvom in če sploh kedo, potrebuje pred vsem Tirolec na deželi dobrega šolskega pouka. Posl. **Treuinfels** je rekel, da je osemletna šolska dolžnost v škodo prebivalstvu na deželi. Kdor kaj tacega sliši, mora res misliti, da imajo na Tirolskem na deželi res osemletno šolsko dolžnost. Na Tirolskem se pa skoraj v vseh ljudskih šolah prva štiri leta po osem mesecev redno poučuje, v naslednjih štirih letih pa sploh le po šest mesecev. V teh štirih letih je za Tirolece osemletna šolska dolžnost odpravljena. In potem pa lamentujejo, da naj odvezememo kmetu osemletno šolsko dolžnost. (Veselosť na levi.) Kakošen utis napravi to na človeka, ki pozna razmere, če pravi tirolski poslanec, da imejno srce za kmeta in mu odvzemimo osemletno šolsko dolžnost.

Posl. **Treuinfels**: Jaz sem govoril o vseh kmetih.

Posl. dr. **Suess**: Dalje pravi, otroci se morajo v veronauku temeljiteje učiti in za to ne zadostujeta dve uri. On neče tedaj šolske dolžnosti samo okrajšati, ampak hoče v